ePublishing

Byzantina Symmeikta

Vol 16 (2003)

SYMMEIKTA 16

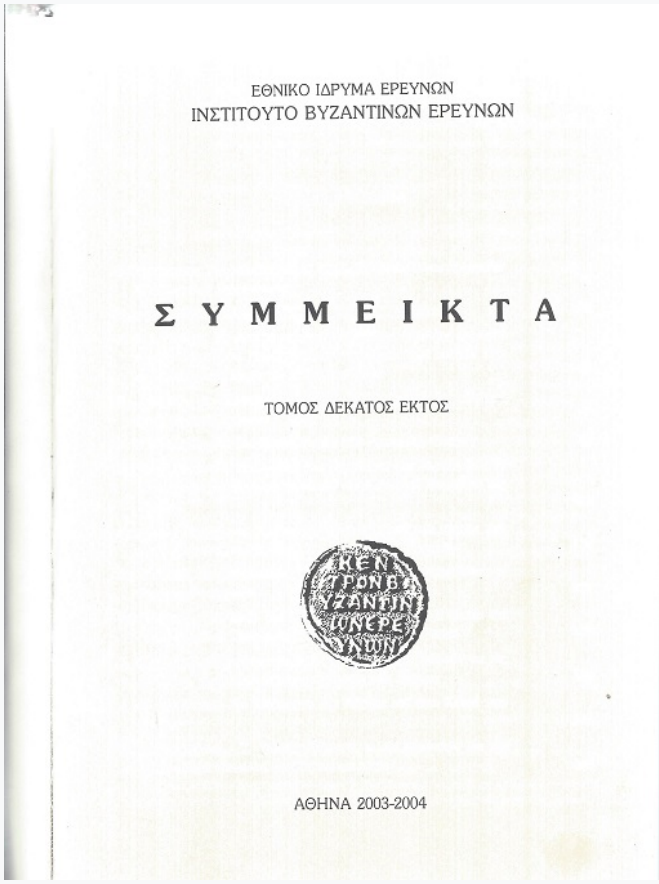
ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

Σ Υ Μ Μ Ε Ι Κ Τ Α

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2003-2004

Εἰς αὐτὸ τὸ καὶ ἀγγέλλοις αἰδέσιμον φονίως εἰσελαύνουσιν ἱλαστήριον. Παραβιάσεις των διατάξεων περί ασύλου στις ιστοριογραφικές πηγές του ενδέκατου αιώνα

Κ.Δ.Σ. ΠΑΪΔΑΣ

doi: 10.12681/byzsym.903

Copyright © 2014, Κ.Δ.Σ. ΠΑΪΔΑΣ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

ΠΑΪΔΑΣ Κ. (2008). Εἰς αὐτὸ τὸ καὶ ἀγγέλλοις αἰδέσιμον φονίως εἰσελαύνουσιν ἱλαστήριον. Παραβιάσεις των διατάξεων περί ασύλου στις ιστοριογραφικές πηγές του ενδέκατου αιώνα. *Byzantina Symmeikta*, *16*, 47–62. https://doi.org/10.12681/byzsym.903

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 21/01/2026 08:15:42

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. Σ. ΠΑΪΔΑΣ

Εἰς αὐτὸ τὸ καὶ ἀγγέλοις αἰδέσιμον φονίως εἰσελαύνουσιν ἱλαστήριον

Παραβιάσεις των διατάξεων περί ασύλου στις ιστοριογραφικές πηγές του ενδέκατου αιώνα*

Στον καθηγητή Αθανάσιο Μαρκόπουλο

Το δίκαιο του ασύλου, που καθιερώθηκε εθιμικά στο βυζαντινό δίκαιο, αποτέλεσε σημείο τριβής μεταξύ πολιτείας και Εκκλησίας, καθώς η πολιτεία επιθυμούσε να διατηρήσει αμείωτη την ποινική δικαιοδοσία των οργάνων της ενώ η Εκκλησία επεδίωκε να ενισχύσει τον θεσμό του ασύλου και, συνακόλουθα, τη θέση της ως πολιτειακού παράγοντα[1]. Αποτέλεσμα του ανταγωνισμού αυτού μεταξύ πολιτείας και Εκκλησίας ήταν ο αυστηρός καθορισμός του δικαιώματος και της έκτασης του ασύλου[2] και η πρόβλεψη συγκεκριμένων ποινών για τους υπαίτιους παραβίασης των διατάξεων περί ασύλου.

Ιδιαίτερα κατά τον 11ο αιώνα η παραβίαση των διατάξεων περί ασύλου[3] επέσυρε την ποινή της ιεροσυλίας[4] (τύφλωση[5] ή δαρμό, κουρά και εξορία, κατά περίπτωση[6]),

---

* Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλω στον καθηγητή Σπύρο Τρωιάνο, ο οποίος με τις σημαντικές του παρατηρήσεις συνέβαλε στη βελτίωση της παρούσης μελέτης. Οποιαδήποτε λάθη και αστοχίες παραμένουν βαρύνουν, όπως είναι ευνόητο, αποκλειστικά και μόνον τον συγγραφέα.

1. Για τη στάση της πολιτείας και της Εκκλησίας αναφορικά με τον θεσμό του ασύλου βλ. Σπ. ΤΡΩΙΑΝΟΣ, Οι ποινές στο βυζαντινό δίκαιο, στο *Έγκλημα και τιμωρία στο Βυζάντιο*, Αθήνα 1997, 63-65.

2. *Codex Theodosianus*, 9.45.1 (έτους 392), 9.40.16 (έτους 398), 9.45.3 και 9.45.5 (ετών 398 και 432 αντίστοιχα).

3. Για το έγκλημα της παραβίασης του ασύλου κατά τη μέση βυζαντινή περίοδο βλ. Σπ. ΤΡΩΙΑΝΟΣ, Τὰ περὶ τὴν θρησκείαν ἐγκλήματα εἰς τὰ νομοθετικὰ κείμενα τῶν μέσων βυζαντινῶν χρόνων, *Δίπτυχα* 1, 1979, 181-184.

4. *Βασιλικά*, 5.1.12 (13) και 60.45.19. Ο ΤΡΩΙΑΝΟΣ (Οι ποινές στο βυζαντινό δίκαιο, 183-184), επισημαίνει ότι από τον *Κώδικα* ώς τα *Βασιλικά* διαπιστώνεται μια εμφανής τάση παλινδρόμησης σχετικά με τις ποινές που προβλέπονταν για την παραβίαση του δικαίου του ασύλου· επίσης παρατηρεί ότι στην κωδικοποίηση των *Βασιλικών* αναφορικά με το δίκαιο του ασύλου επαναλαμβάνονται δύο αντίθετες μεταξύ τους διατάξεις (*Codex Justinianus*, 1. 12.6 και *Πρόχειρος Νόμος* 39.7), οι οποίες τροποποιούνται και εναρμονί-

ενώ το δικαίωμα επίκλησης του ασύλου στερούνταν οι φονείς, οι μοιχοί, οι άρπαγες παρθένων και όσοι είχαν οφειλές προς το δημόσιο (φαίνεται δηλ. πως βρίσκονταν σε ισχύ οι περιορισμοί του *Codex Justinianus*[7]). Ωστόσο, στα *Βασιλικά*, που αποτελούν και την τελευταία επίσημη κωδικοποιητική προσπάθεια της αυτοκρατορίας, και στα μεταγενέστερα νομικά κείμενα δεν υπάρχει καμία διάταξη που να αποκλείει από το δικαίωμα επίκλησης του ασύλου τους υπαίτιους εγκλήματος καθοσίωσης ή όσους αποτελούσαν απειλή κατά του αυτοκράτορα. Επομένως, μπορούμε ex silentio να συμπεράνουμε ότι πέραν των περιορισμών της ιουστινιάνειας νεαράς 17 (έτους 535) κάθε πολίτης είχε το δικαίωμα επίκλησης του ασύλου προκειμένου να προστατευτεί από ποινική δίωξη ή απειλή[8].

Σκοπός της παρούσας μελέτης είναι να αποδειχθεί ότι υπάρχει μεγάλη διάσταση μεταξύ της ισχύουσας νομοθεσίας και των όσων μαρτυρούν οι ιστοριογραφικές πηγές του 11ου αιώνα σχετικά με το κύρος του θεσμού του ασύλου και να διερευνηθούν, στο μέτρο του δυνατού, οι λόγοι για τους οποίους συμβαίνει αυτό.

Στις 19 Απριλίου 1042 ο αυτοκράτορας Μιχαήλ Ε΄ Καλαφάτης κατηγόρησε την αυτοκράτειρα και θετή του μητέρα Ζωή για εξύφανση συνωμοσίας σε βάρος του και την εξόρισε στη νήσο Πρίγκιπο. Ο Μιχαήλ Ψελλός διηγείται τα γεγονότα λεπτομερώς: ο Μιχαήλ Καλαφάτης κινούμενος από άλογο μίσος και φθόνο για την αυτοκράτειρα Ζωή επινόησε σε βάρος της κατηγορίες για βαρύτατα αδικήματα (φαρμακεία,

---

ζονται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε η κεφαλική ποινή που προβλεπόταν στον *Κώδικα* να αντικαθίσταται από την ποινή της ιεροσυλίας και συνεπώς να μην υφίσταται πλέον διάσταση ανάμεσα στη διάταξη *Codex Justinianus*, 1.12.6 και 60.45.19 των *Βασιλικών*· και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι στα *Βασιλικά* σε ό,τι αφορά στο δίκαιο του ασύλου παρατηρείται μερική επάνοδος στο ιουστινιάνειο δίκαιο ως προς τον τρόπο αντιμετώπισης των δικαστικών ζητημάτων που ανέκυπταν.

5. Για την ποινή της τύφλωσης στο βυζαντινό ποινικό δίκαιο βλ. Οδ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ, *Ἡ ποινὴ τῆς τυφλώσεως παρὰ Βυζαντινοῖς*, Αθήνα 1949· Καλλιόπη ΜΠΟΥΡΔΑΡΑ, *Καθοσίωσις καὶ τυραννὶς κατὰ τοὺς μέσους βυζαντινοὺς χρόνους. Μακεδονικὴ δυναστεία (867-1056)*, Αθήνα-Κομοτηνή 1981, 167-168· ΤΡΩΙΑΝΟΣ, Οι ποινές στο βυζαντινό δίκαιο, 31-32 και Ο ΙΔΙΟς, *Κεφάλαια βυζαντινού ποινικού δικαίου*, Αθήνα-Κομοτηνή 1996. Επίσης, Ι. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ - Σπ. ΜΑΡΚΕΤΟΣ, Ἡ ποινὴ τῆς τυφλώσεως στὸ Βυζάντιο. Ἰατρικὲς παρατηρήσεις, *Βυζαντιναὶ Μελέται* 2, 1990, 165-188, και Judith HERRIN, Blinding in Byzantium, στο Cordula SCHOLZ - G. MAKRIS (επιμ.), *Πολύπλευρος νοῦς, Miscellanea für Peter Schreiner zu seinem 60. Geburtstag* [Byzantinisches Archiv 19], Μόναχο-Λιψία 2000, 56-68.

6. *Βασιλικά*, 60.45.12.

7. *Codex Justinianus*, 1.12.2 (έτους 409), 3 (έτους 431), 6 (έτους 466) και νεαρά 17 (έτους 535).

8. Για την προσπάθεια της πολιτείας να περιορίσει το δικαίωμα του ασύλου, βλ. ΤΡΩΙΑΝΟΣ, Οι ποινές στο βυζαντινό δίκαιο, 64-65.

συνωμοσία), προσήγαγε εναντίον της ψευδομάρτυρες που επιβεβαίωσαν τις κατηγορίες αυτές, την ανέκρινε και την κήρυξε ένοχη των καταγγελιών[9]. Αμέσως μετά την επιβίβασε μυστικά σε πλοίο και την εξόρισε στη νήσο Πρίγκιπο. Ωστόσο, η οργή του δεν ικανοποιήθηκε με την εξέλιξη αυτή και χωρίς καθυστέρηση έστειλε ανθρώπους του στον τόπο εξορίας για να την κείρουν μοναχή, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η οριστική της απομάκρυνση από τα ανάκτορα και την πολιτική ζωή[10]. Έχοντας πλέον ολοκληρώσει το σχέδιό του, ο Μιχαήλ Καλαφάτης γνωστοποίησε μέσω του επάρχου τα γεγονότα αρχικά στη σύγκλητο και στη συνέχεια στον λαό της Βασιλεύουσας. Προκειμένου, μάλιστα, να πείσει για το δίκαιο των πράξεών του, επανέλαβε τις ανυπόστατες και συκοφαντικές κατηγορίες για εξύφανση συνωμοσίας εναντίον του από την εξόριστη αυτοκράτειρα.

Αμέσως μετά την εκτόπιση της Ζωής στην Πρίγκιπο και την αναγκαστική της μοναχική κουρά –η πράξη αυτή σηματοδοτούσε τον οριστικό αποκλεισμό του κεκαρμένου από το αυτοκρατορικό αξίωμα[11]– ξέσπασαν βίαια επεισόδια στη Βασιλεύουσα (μεταξύ 19 και 21 Απριλίου 1042), που σύντομα γενικεύτηκαν, με σκοπό την ανατροπή του Μιχαήλ Ε΄ και την αποκατάσταση της εξόριστης αυτοκράτειρας[12]. Μέσα σε ατμόσφαι-

---

9. Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, έκδ. I. THURN [CFHB 5], Βερολίνο-Νέα Υόρκη 1973, 417.88-95), θεωρεί ως ηθικούς συναυτουργούς της πράξης του Μιχαήλ Ε΄ Καλαφάτη τον εξόριστο στη μονή των Μονοβατών Ιωάννη Ορφανοτρόφο και τον δομέστικο Κωνσταντίνο: *γράμμασι γὰρ τοῦ Ὀρφανοτρόφου καὶ συμβουλίαις τοῦ δομεστίκου διαφθαρείς, λεγόντων πολλάκις, μὴ πιστεύειν τῇ δεσποίνῃ ἀλλὰ φυλάττεσθαι ταύτην, ἵνα μὴ παραπλήσια πάθῃ τῷ τε θείῳ αὐτοῦ καὶ βασιλεῖ Μιχαήλ καὶ τῷ πρὸ αὐτοῦ Ῥωμανῷ, γοητείαις, ὡς ἔφασκον, κατεργασθέντι, καὶ συμβουλευόντων, εἰ οἷόν τε, ἐκποδὼν θέσθαι αὐτὴν καὶ σπεῦσαι μὴ προληφθῆναι, καὶ συνεχεῖς τῆς προσβολῆς περὶ ταὐτοῦ ποιούμενοι πράγματος ἀναπεῖσαι ἴσχυσαν ἐπιβουλὴν κατ' αὐτῆς μελετῆσαι.*

10. Κατά τον ΜΙΧΑΗΛ ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗ (*Ἱστορία*, έκδ. W. B. PRESLE - I. BEKKER [CSHB], Βόννη 1853, 13.5-10), η Ζωή εκάρη μοναχή και ενδύθηκε το μοναχικό σχήμα, προτού οδηγηθεί στον τόπο της εξορίας της, ενώ σύμφωνα με τον Σκυλιτζη (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 418.15-18) η κουρά της Ζωής πραγματοποιήθηκε από τους ανθρώπους που την οδήγησαν στην Πρίγκηπο και που με εντολή μάλιστα του Μιχαήλ Καλαφάτη έφεραν επιστρέφοντας στην Κωνσταντινούπολη και την κόμη της. Σύμφωνη με την αφήγηση του Σκυλίτζη είναι και η μαρτυρία του ΖΩΝΑΡΑ, *Ἐπιτομὴ Ἱστοριῶν*, έκδ. Th. BÜTTNER-WOBST [CSHB], Βόννη 1897, 17.19.

11. Για την ποινή της μοναχικής κουράς και του εγκλεισμού σε μονή βλ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑ, *Καθοσίωσις καὶ τυραννίς*, 167. Γενικά για την ποινή της κουράς στο ποινικό δίκαιο της βυζαντινής αυτοκρατορίας, η οποία διαφέρει από το μέτρο της μοναχικής κουράς, βλ. ΤΡΩΙΑΝΟΣ, Οι ποινές στο βυζαντινό δίκαιο, 38. Για την ποινή του εγκλεισμού σε μονή, βλ. K. L. NOETHLICHS, Das Kloster als "Strafanstalt" im kirchlichen und weltlichen Recht der Spätantike, *Zeiteschrift der Savigny-Stiftung für Rechtsgeschichte*, Kan. Abt. 111, 1994, 18-40.

12. Σχετικά βλ. J.-C. CHEYNET, *Pouvoir et contestations à Byzance (963-1210)* [Byzantina Sorbonensia 9], Παρίσι 1990, 54-55.

ρα εκρηκτική και επειδή ήταν αδύνατη η επαφή των επαναστατημένων με τη Ζωή, που στο μεταξύ ο Μιχαήλ Ε΄ την είχε επαναφέρει στα ανάκτορα και την είχε υπό κράτηση στην προσπάθειά του να κατευνάσει τα εξεγερμένα πλήθη, οι επαναστάτες αποφάσισαν να απευθυνθούν στην αδελφή της Θεοδώρα, η οποία είχε κληρονομικό δικαίωμα στον θρόνο, και να την αναγορεύσουν αυτοκράτειρα[13].

Ωστόσο, το αίτημα των επαναστατών προσέκρουε σε δύο σημαντικά εμπόδια. Κατά πρώτον, η Θεοδώρα με εντολή της αδελφής της Ζωής είχε υποστεί μοναχική κουρά και είχε περιβληθεί το μοναχικό σχήμα[14]. Ως εκ τούτου, σύμφωνα πάντα με το νομικό πλαίσιο της αυτοκρατορίας, υπήρχε ανυπέρβλητο κώλυμα για την εκλογή της (μοναχής) Θεοδώρας στο βασιλικό αξίωμα[15]. Επιπλέον, η ίδια η Θεοδώρα αιφνιδιάστηκε από την απρόσμενη τροπή των γεγονότων, αρνήθηκε την πρόταση των επαναστατών[16] *καὶ ἐν τοῖς ἀδύτοις ἑαυτὴν κατασχοῦσα ἀνήκοος πρὸς πᾶσαν διαμεμενήκει φωνήν*[17]. Μπροστά στην άκαμπτη στάση της και με τον κίνδυνο να καταρρεύσει η λαϊκή εξέγερση λόγω έλλειψης νόμιμου διεκδικητή του θρόνου *ἀπογνόντες πρὸς τὴν*

---

13. Μιχαηλ Ψελλος, *Χρονογραφία*, έκδ. S. Impellizeri, Μιλάνο 1984, 5.21, 23. Ο Κωνσταντινος Μανασσης (*Σύνοψις ἱστορική*, έκδ. O. Lampsidis, Αθήνα 1996, 6087-6088, 6097-6100, 6110-6112) αναφέρει εσφαλμένα πως ο Μιχαήλ Ε΄ είχε διατάξει και την κουρά της Θεοδώρας, την οποίαν είχε εξορίσει ταυτοχρόνως με τη Ζωή στην Πρίγκιπο. Εσφαλμένη είναι επίσης και η πληροφορία του πως η επιστροφή της Ζωής στη Βασιλεύουσα πραγματοποιήθηκε ταυτοχρόνως με την άφιξη της Θεοδώρας, την οποία και εντάσσει στην προσπάθεια του τυράννου να εκτονώσει την ένταση και να καταστείλει τη λαϊκή εξέγερση. Την περιγραφή από τον Ψελλό των σχετικών με την αναγόρευση της Θεοδώρας σε αυτοκράτειρα γεγονότων ακολουθεί και ο Ζωναρας (*Ἐπιτομὴ Ἱστοριῶν*, 17.19), χωρίς όμως να επισημάνει τους αρχικούς ενδοιασμούς της και, κυρίως, χωρίς να αναφέρει πουθενά τη βίαιη απόσπασή της από τη μονή των Πετρίων.

14. Τις κακές σχέσεις μεταξύ Θεοδώρας και Ζωής καθώς και την αποκλειστική ευθύνη της δεύτερης για τη μοναχική κουρά και τον υποχρεωτικό εγκλεισμό της Θεοδώρας σε μονή μαρτυρούν τόσο ο Ψελλος (*Χρονογραφία*, 5.34-35), όσο και ο Σκυλιτζης (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 385.34-37). Αντίθετα, ο Ατταλειατης (*Ἱστορία*, 16, 18) μνημονεύει μεν την εξορία της Θεοδώρας και τον υποχρεωτικό εγκλεισμό της σε μονή στην περιοχή των Πετρίων, αλλά πουθενά δεν κάνει λόγο για μοναχική κουρά. Επίσης, σε κανένα σημείο της αφήγησής του δεν αναφέρεται στις ανταγωνιστικές σχέσεις και στη ρήξη μεταξύ των δύο αδελφών, που είχαν ως αποτέλεσμα τη μοναχική κουρά και τον υποχρεωτικό εγκλεισμό της Θεοδώρας σε μονή.

15 Βέβαια, η κουρά τόσο της Ζωής όσο και της Θεοδώρας μπορεί να θεωρηθεί ως «άκυρη», επειδή είχε συντελεσθεί παρά τη θέλησή τους, αλλά και γιατί η μοναχική κουρά δεν έχει μυστηριακό χαρακτήρα.

16. Ο Ατταλειατης (*Ἱστορία*, 16) αποδίδει την αρχική άρνηση της Θεοδώρας να ηγηθεί της επανάστασης σε γυναικείες αναστολές και αδυναμίες.

17. Από τη μετέπειτα συμπεριφορά της συνάγεται ότι ο λόγος που την οδήγησε να αρνηθεί αρχικά την πρόταση των επαναστατών ήταν ο φόβος για τις συνέπειες που θα υφίστατο σε περίπτωση αποτυχίας του κινήματος, αφού σε μία τέτοια περίπτωση εκείνη ως επικεφαλής του κινήματος θα αντιμετώπιζε τις κατηγορίες της καθοσίωσης. Αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι μετά την ανατροπή του Μιχαήλ Ε΄ και την αποκατάστασή της στον θρόνο η Ζωή δεν απαρνήθηκε τα εγκόσμια για να επιστρέψει στον μοναχικό βίο.

πειθώ, τὴν βίαν ἐπῆξεν αὐτῇ, καί τινες σπασάμενοι ἐγχειρίδια ὡς ἀναιρήσοντες ταύτην ὥρμησαν, εἶτα δὴ καὶ τολμήσαντες ἀποσπῶσι μὲν τοῦ ἀδύτου[18]. Αμέσως μετά, το πλήθος οδήγησε τη μοναχή Θεοδώρα στην ύπαιθρο, όπου της αφαίρεσαν το μοναχικό σχήμα, την περιέβαλαν με αυτοκρατορική ενδυμασία και στη συνέχεια τη μετέφεραν στην Αγία Σοφία, όπου παρουσία λαού και αριστοκρατίας την αναγόρευσαν αυτοκράτειρα[19]. Η πράξη αυτή της αποβολής του μοναχικού σχήματος και της αναγόρευσης της Θεοδώρας σε αυτοκράτειρα συνιστούσε κατάφωρη παραβίαση τόσο των πολιτειακών όσο και των εκκλησιαστικών δικαιικών κανόνων. Ωστόσο, μετά την ανατροπή του Μιχαήλ Ε΄ Καλαφάτη από τον θρόνο και την αποκατάσταση της νομιμότητας στο υπέρτατο αξίωμα, πάντοτε κατά τον Ψελλό, η Θεοδώρα συμβασίλευσε με την αδελφή της –με τη σύμφωνη γνώμη τόσο των καθεστωτικών παραγόντων όσο και της αυτοκράτειρας Ζωής– χωρίς ούτε η ίδια να επιστρέψει στον μοναχικό βίο, ούτε να αμφισβητήσει κανείς τη νομιμότητά της στο υπέρτατο αξίωμα[20]. Κυρίως, όμως, κανείς από τους επαναστάτες δεν υπέστη τις προβλεπόμενες ποινές για τη βίαιη απόσπαση της μοναχής Θεοδώρας από τον ιερό χώρο, μολονότι η πράξη αυτή ενέπιπτε σαφώς στις διατάξεις περί ιεροσυλίας.

Επιστρέφοντας στα γεγονότα της λαϊκής εξέγερσης και στην αφήγηση του Ψελλού, αμέσως μετά την αναγόρευση της Θεοδώρας σε αυτοκράτειρα ο Μιχαήλ Ε΄, πληροφορούμενος τα συμβάντα και φοβούμενος για την ίδια του τη ζωή, *εἰς ναῦν τινα τῶν βασιλικῶν ἑαυτὸν ἐμβιβάσας καὶ τὸν θεῖον παραλαβὼν πρὸς τὴν ἱερὰν τῶν Στουδίου καταίρει μονήν, τό τε σχῆμα μεταβαλών, ἱκέτου σχῆμα μεταλαμβάνει καὶ πρόσφυγος*[21]. Μόλις, όμως, τα εξεγερμένα πλήθη πληροφορήθηκαν ότι ο τύραννος είχε καταφύγει στη μονή του Στουδίου και είχε ζητήσει άσυλο, συγκεντρώθηκαν εκεί και απειλούσαν να καταστρέψουν ολοσχερώς τη μονή για να συλλάβουν τους ικέτες και να τους θανατώσουν[22].

---

18. Αξίζει να σημειωθεί ότι μόνον ο Ψελλός μαρτυρεί τη βίαιη απόσπαση της Θεοδώρας από τον ναό, ενώ ο ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 418.35-40), παρουσιάζει ως εκούσια την επιστροφή της στην ενεργό πολιτική. Την ίδια θέση με τον Σκυλίτζη έχει και ο ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗΣ (*Ἱστορία*, 16), ο οποίος μάλιστα περιγράφει τον δυναμισμό και την αποφασιστικότητα της Θεοδώρας κατά του Μιχαήλ Ε΄ αμέσως μετά την αναχώρησή της από τη μονή στα Πέτρια, πριν ακόμη αναγορευτεί αυτοκράτειρα.

19. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.37.

20. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.51. Ο ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 418.39-40), υποστηρίζει ότι ταυτόχρονα με τη Θεοδώρα αναγορεύτηκε αυτοκράτειρα και η Ζωή. Σύμφωνα τόσο με τον ΨΕΛΛΟ (*Ό.π.*) όσο και με τους ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗ (*Ἱστορία*, 17-18), και ΣΚΥΛΙΤΖΗ (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 422.9-13), οι δύο αδερφές αναγορεύτηκαν επίσημα συναυτοκράτειρες μετά την τύφλωση του Μιχαήλ Ε΄ Καλαφάτη.

21. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.38.

22. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.38-39.

Ο κίνδυνος αυτός απετράπη την τελευταία στιγμή, όταν στον χώρο της μονής έφτασε φρουρά εξουσιοδοτημένη από την αυτοκράτειρα Θεοδώρα να συλλάβει τον εκθρονισμένο αυτοκράτορα και τον νωβελίσσιμο Κωνσταντίνο. Η φρουρά αυτή δεν παραβίασε το άσυλο της μονής και μάλιστα έδωσε στους ικέτες τη δυνατότητα να καρούν μοναχοί και να λάβουν επίσημα το μοναχικό σχήμα[23], με ό,τι μπορούσε αυτό να σημαίνει για τη μελλοντική τύχη τους. Μετά πάροδο λίγων ωρών και επειδή η φρουρά δεν είχε κατορθώσει να φέρει σε πέρας την αποστολή που είχε αναλάβει, *ἤδη γὰρ κλινούσης ἡμέρας ἐφίσταταί τις ἀθρόον τῶν ἄρτι τῆς ἀρχῆς κληρουμένων, ὡς ἀπὸ τῆς Θεοδώρας προστεταγμένον αὐτῷ ἐφ' ἕτερόν τινα τόπον μεταστῆσαι τοὺς πρόσφυγας, εἴπετο δὲ αὐτῷ καὶ πληθὺς πολιτική τε καὶ στρατιωτική*[24]. Οι ικέτες αντιλήφθηκαν τον δόλο και ότι η απομάκρυνσή τους από το ιερό βήμα θα κατέληγε αναπότρεπτα στη θανάτωσή τους. Έτσι, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες και τις ένορκες διαβεβαιώσεις εκ μέρους του υπεύθυνου αξιωματούχου για επιεική αντιμετώπισή τους οι μοναχοί, πλέον, ικέτες αρνήθηκαν να εξέλθουν εκουσίως από τα άδυτα του ναού και μάλιστα *τῶν ἀνεχόντων τὴν ἱερὰν τράπεζαν κιόνων ἐδράξαντο εὐσθενέστερον*[25].

Μπροστά στην άκαμπτη στάση του Μιχαήλ και του νωβελίσσιμου Κωνσταντίνου ο αυτοκρατορικός απεσταλμένος έδωσε εντολή στο πλήθος να παραβιάσει το άσυλο του ναού και να αποσπάσει βίαια τους ικέτες από το ιερό βήμα[26]. Την κρίσιμη αυτή στιγ-

---

23. Στο σημείο αυτό η αφήγηση του ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗ (*Ἱστορία*, 17) διαφέρει από τη μαρτυρία του Ψελλού, αφού υποστηρίζει ότι οι ικέτες ενδύθηκαν το μοναχικό σχήμα μετά τη σύλληψη και την τύφλωσή τους. Ωστόσο, τόσο ο ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 420.71-73), όσο και ο ΜΙΧΑΗΛ ΓΛΥΚΑΣ (*Βίβλος Χρονική*, έκδ. I. BEKKER [CSHB], Βόννη 1836, στ. 6-8), συμφωνούν με την αφήγηση του Ψελλού.

24. Η αποστολή της πρώτης πρεσβείας μαρτυρείται μόνο από τον ΨΕΛΛΟ (*Χρονογραφία*, 5.39), ο οποίος μάλιστα υποστηρίζει πως συνόδευε τον επικεφαλής της. Η μαρτυρία του Ψελλού για την αποστολή της πρώτης αυτής πρεσβείας αποτελεί, πιθανότατα, λογοτεχνικό εύρημα του συγγραφέα με στόχο να παραθέσει τη δραματική περιγραφή της ψυχολογικής κατάστασης των ικετών, καθώς και τον διάλογο που έκανε μαζί τους. Δεν μπορεί, ωστόσο, να αποκλειστεί τελείως η περίπτωση συνάντησης των ικετών με τον Ψελλό –με δική του ασφαλώς πρωτοβουλία– έχοντας υπόψη την έντονη παρουσία του Ψελλού στις πολιτικές εξελίξεις της εποχής, αλλά και τη μοναδική του ικανότητα να προσαρμόζεται στις ιστορικές συγκυρίες και να τις αξιοποιεί προς ίδιον όφελος. Αντίθετα, οι ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗΣ (*Ἱστορία*, 17) και ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ (*Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 420.86-89) μνημονεύουν μόνο μια αποστολή και μάλιστα ο Σκυλίτζης κατονομάζει τον έπαρχο Καμπανάρη ως επικεφαλής της.

25. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.44.

26. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.45· ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗΣ, *Ἱστορία*, 17· ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 420.92-96. Κατά τον ΓΛΥΚΑ (*Βίβλος Χρονική*, 12-15), η Θεοδώρα διέταξε την τύφλωση των ικετών, αλλά η καταπάτηση του ασύλου οφείλεται στην οργή του πλήθους εναντίον του Μιχαήλ Ε΄ και του νωβελίσσιμου Κωνσταντίνου. Στην οργή του πλήθους αποδίδει και ο ΜΑΝΑΣΣΗΣ (*Σύνοψις Ἱστορική*, στ. 6115-6129) την καταπά-

μή οι μόνοι που ήταν σε θέση και είχαν την ηθική υποχρέωση να αντισταθούν και να παρεμποδίσουν την ανίερη πράξη, ήταν οι μοναχοί της μονής του Στουδίου, οι οποίοι, άλλωστε, και είχαν προσφέρει άσυλο στους ικέτες και συνδέονταν με αδελφικούς δεσμούς μαζί τους, αφού εκείνοι ανήκαν πλέον στη μοναχική τάξη της μονής. Παρά τις αγαθές τους προθέσεις, όμως, εξαιτίας της ανεξέλεγκτης ορμής και της μανίας του πλήθους και της εκ προοιμίου, πιθανότατα, συναίνεσης της Θεοδώρας στην κατάλυση του ασύλου, το μόνο που κατόρθωσαν ήταν να λάβουν ένορκες διαβεβαιώσεις εκ μέρους του επικεφαλής αξιωματούχου για επιεική ή τουλάχιστον σύμφωνη με τις επιταγές του νόμου αντιμετώπιση των ικετών. Έτσι, ο Μιχαήλ Ε΄ και ο νωβελίσσιμος οδηγήθηκαν από τους διώκτες τους εκτός του ναού και παραδόθηκαν στο πλήθος επιτηρούμενοι από τον αυτοκρατορικό απεσταλμένο[27].

Τέλος, χωρίς να ακολουθηθούν οι σύννομες διαδικασίες και χωρίς να τηρηθούν οι ένορκες δεσμεύσεις προς τους μοναχούς της μονής του Στουδίου, ο Μιχαήλ Καλαφάτης και ο νωβελίσσιμος Κωνσταντίνος υποβλήθηκαν στην ποινή της τύφλωσης δια πυρακτωμένου σιδήρου, προκειμένου να αποκλειστεί η περίπτωση επανόδου του έκπτωτου τυράννου στον θρόνο με πρωτοβουλία της Ζωής[28]. Ωστόσο, αφότου απο-

---

τηση του ασύλου και τη βίαιη απόσπαση των ικετών από το ιερό βήμα. Ωστόσο, ο Μανασσής δεν αναφέρει καθόλου την κουρά του Μιχαήλ Ε΄ και του νωβελίσσιμου Κωνσταντίνου. Αντίθετα, ο Εφραίμ μαρτυρεί την εκούσια κουρά των ικετών και τη βίαιη απόσπασή τους από την αγία τράπεζα, αλλά δεν διευκρινίζει, αν η πράξη αυτή έγινε με διαταγή της Θεοδώρας ή αν οφείλεται αποκλειστικά στην ανεξέλεγκτη μανία του πλήθους· βλ. σχετικά ΕΦΡΑΙΜ ΑΙΝΙΟΥ, *Χρονικὴ Ἱστορία*, έκδ. Ο. ΛΑΜΨΙΔΗΣ, Αθήνα 1990, 3087-3093. Κατά τον ΖΩΝΑΡΑ (*Ἐπιτομὴ Ἱστοριῶν*, 17.19), η παραβίαση του ασύλου έγινε με την πρωτοβουλία και κατά διαταγή των υποστηρικτών της Θεοδώρας προς τα εξεγερμένα πλήθη.

27. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.45.

28. Η τύφλωση του Μιχαήλ Ε΄ Καλαφάτη και του νωβελίσσιμου Κωνσταντίνου εκτίθεται με μοναδική παραστατικότητα και ιδιαίτερα δραματικό τρόπο από τον ΨΕΛΛΟ (*Χρονογραφία*, 5.47-50). Για τον φόβο της Θεοδώρας και των υποστηρικτών της σχετικά με τον κίνδυνο επανόδου του Μιχαήλ Ε΄ στο βασιλικό αξίωμα με πρωτοβουλία της Ζωής, βλ. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.46, ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 420.80-86, ΓΛΥΚΑΣ, *Βίβλος Χρονική*, 12-15. Η HERRIN (Blinding in Byzantium, 57), παρερμηνεύοντας τον Ψελλό, αναφέρει πως ο Μιχαήλ Ε΄ και ο νωβελίσσιμος Κωνσταντίνος κατέφυγαν στη μονή του Στουδίου, επειδή φοβήθηκαν την οργή της Ζωής και την τιμωρία που εκείνη θα τους επέβαλλε για ό,τι της είχαν κάνει. Ο ίδιος ο Ψελλός, όμως, μαρτυρεί πως οι στενοί συνεργάτες της Θεοδώρας θεωρούσαν ισχυρότατο το ενδεχόμενο αποκατάστασης του Μιχαήλ Καλαφάτη στον θρόνο με πρωτοβουλία της Ζωής, εάν δεν κατάφερναν με κάποιον τρόπο να τον αποκλείσουν οριστικά από τη διεκδίκηση του βασιλικού αξιώματος. Για τον λόγο αυτό ακριβώς οι ίδιοι διέταξαν την τύφλωση του Μιχαήλ Ε΄ και του νωβελίσσιμου Κωνσταντίνου (ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 5.39 και 5.46 αντίστοιχα). Ανακριβής επίσης είναι και η πληροφορία της Herrin για τον τόπο, όπου εκτελέστηκε η ποινή της τύφλωσης. Κατά τον ΨΕΛΛΟ (*Χρονογραφία*, 5. 47), η ποινή εκτελέστηκε σε κάποια απόσταση από τη μονή, όταν το πλήθος που οδηγούσε τους συλληφθέντες προς την Κωνσταντι-

καταστάθηκαν οι σχέσεις μεταξύ Θεοδώρας και Ζωής και οι δύο αδελφές ανέλαβαν από κοινού τη διακυβέρνηση της αυτοκρατορίας δεν φαίνεται να αναζητήθηκαν και να αποδόθηκαν ευθύνες σε κανέναν απολύτως –είτε από τα ηγετικά στελέχη της λαϊκής εξέγερσης είτε από τους ένθερμους υποστηρικτές της Θεοδώρας– για την παραβίαση των διατάξεων περί ασύλου[29]. Ταυτοχρόνως, ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι και οι δύο συναυτοκράτειρες πριν από την αναγόρευσή τους είχαν υποβληθεί σε αναγκαστική μοναχική κουρά. Το κώλυμα, ωστόσο, αυτό που σε άλλη περίπτωση θα ήταν απροσπέλαστο, παρακαμφθηκε από όλους τους κοσμικούς και εκκλησιαστικούς φορείς και αποσιωπήθηκε υπό την πίεση των περιστάσεων.

Πέντε περίπου έτη αργότερα (14 Σεπτεμβρίου 1047) επί της βασιλείας του Κωνσταντίνου Θ΄ Μονομάχου εκδηλώθηκε από τους στρατιωτικούς της Δύσης στάση, επικεφαλής της οποίας τέθηκε με πρωτοβουλία των πρωτεργατών της ο Λέων Τορνίκιος, δεύτερος εξάδελφος του αυτοκράτορα[30]. Ο Τορνίκιος, εξαιτίας του δόλιου χαρακτήρα του, της κλίσης του σε στασιαστικά κινήματα, αλλά και της ιδιαίτερης σχέσης του με την αδελφή του αυτοκράτορα Ευπρεπία, είχε απομακρυνθεί από την πρωτεύουσα και διοριστεί διοικητής της Ιβηρίας. Ωστόσο, επειδή είχε θεωρηθεί ότι και από εκεί εξύφαινε συνωμοσία εναντίον του αυτοκράτορα, είχε υποστεί αναγκαστική μοναχική κουρά και περιβολή του μοναχικού σχήματος, ώστε να χάσει κάθε ελπίδα διεκδίκησης του θρόνου[31]. Με την εκδήλωση της στάσης του 1047 ο Τορνίκιος οδηγήθηκε από τους συνωμότες στην περιοχή της Μακεδονίας, τέθηκε επίσημα επικεφαλής του στασιαστικού κινήματος και, λίγο αργότερα, αναγορεύτηκε από τους στασιαστές αυτοκράτορας, αφού προηγουμένως απεκδύθηκε αυτοβούλως το μοναχικό σχήμα[32]. Αυτό ακριβώς το γεγονός της αποβολής του μοναχικού σχήματος και της ανάληψης του βασιλικού αξιώματος αποτελούσε κατάφωρη παραβίαση των πολιτειακών και εκκλησιαστικών κανόνων δικαίου της αυτοκρατορίας, μολονότι είχε συμβεί ξανά στο πρό-

---

νούπολη συναντήθηκε καθοδόν με εκείνους που είχαν λάβει την εντολή από τους στενούς συνεργάτες της Θεοδώρας να τυφλώσουν τον τύραννο και τον νωβελίσσιμο.

29. Παράλληλα με την παραβίαση των διατάξεων περί ασύλου στην προκειμένη περίπτωση διαπράχθηκε κατά συρροή και το αδίκημα της ιεροσυλίας, εφόσον οι ικέτες που αποσπάστηκαν βιαίως από το ιερό βήμα ανήκαν στη μονή.

30. Βλ. σχετικά, CHEYNET, *Pouvoir et contestations*, 59-60.

31. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 6.99-101. Επίσης, ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗΣ, *Ἱστορία*, 22, και ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 438-439.80-82.

32. ΨΕΛΛΟΣ, *Χρονογραφία*, 6.102, 104. Επίσης, ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗΣ, *Ἱστορία*, 22-23, και ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 439.82-91.

σφατο παρελθόν –και μάλιστα με την ανοχή όλων των καθεστωτικών παραγόντων– στην περίπτωση της Θεοδώρας και της Ζωής[33].

Με την κατάρρευση του στασιαστικού κινήματος, το οποίο προκάλεσε μεγάλη αναστάτωση στην πολιτική ζωή της αυτοκρατορίας και αποτέλεσε σκληρή δοκιμασία για τον Κωνσταντίνο Θ΄ Μονομάχο, ο Τορνίκιος βρέθηκε εγκαταλελειμμένος από τους ως τότε συντρόφους του. Δίπλα του παρέμεινε πιστός μόνον ο Ιωάννης Βατάτζης, με τον οποίον κατέφυγαν σε εκκλησία κοντά στην Αδριανούπολη και ζήτησαν άσυλο. Και για να αποτρέψουν τους διώκτες τους να παραβιάσουν το άσυλο του ναού και να τους αποσπάσουν βίαια, απειλούσαν να αυτοκτονήσουν, αν κανείς το επιχειρούσε[34]. Το νόημα της απειλής ήταν ότι η ευθύνη για τη βαρύτατη πράξη της αυτοκτονίας μέσα σε ιερό ναό (ιεροσυλία) θα βάρυνε τους διώκτες, αφού εκείνοι θα είχαν εξωθήσει τους ικέτες στα άκρα. Ωστόσο, αξίζει να επισημανθεί η πλήρης απουσία των εκκλησιαστικών παραγόντων, μολονότι εκείνοι ήταν υπεύθυνοι για την προστασία των ικετών και για την εξασφάλιση προς όφελός τους της σύννομης δικονομικής διαδικασίας. Με τη βοήθεια, τέλος, ενός διαμεσολαβητή, που δεν κατονομάζεται στις πηγές αλλά, πιθανότατα, θα ήταν πρόσωπο κοινά αποδεκτό από τους ικέτες και τους διώκτες τους, *δι' ὅρκων γοῦν τὸ πιστὸν εἰληφότες ἐκεῖθεν τε ἐξῄεσαν καὶ σφᾶς ἑαυτοὺς τῷ ἐγγυησαμένῳ παραδεδώκασιν*[35]. Μάλιστα ο ίδιος ο αυτοκράτορας *ἐβούλετο μὲν μηδενὶ τῶν ὅλων μνησικακῆσαι, μηδέ τι δρᾶσαι τοὺς τετολμηκότας δεινόν, θεῷ τε τοῦτο ἐπαγγειλάμενος καὶ τὰ φρικωδέστατα ἐπαρασάμενος ἑαυτῷ, εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἀντάρασιν αὐτῷ χεῖρα φανείη πρᾶος καὶ ἵλεος*[36].

Ωστόσο, μετά την εκούσια παράδοσή τους ο Κωνσταντίνος Θ΄ Μονομάχος αγνόησε τους όρκους του και αθέτησε τους όρους της μεταξύ τους συμφωνίας εκδίδοντας εντολή για άμεση επιβολή της ποινής της τύφλωσης (εξόρυξη των οφθαλμών) του Τορνίκιου και του Βατάτζη. Το αιτιολογικό, βάσει του οποίου αθετήθηκαν οι ένορκες δεσμεύσεις εκ μέρους του αυτοκράτορα προς τους ικέτες, ήταν ότι εκείνοι είχαν αποπειραθεί να καταστρέψουν τη Βασιλεύουσα και συνακόλουθα τη «ρωμαϊκή» πολιτεία και, ως εκ τούτου, δεν είχαν κανένα δικαίωμα σε επιεικά και φιλάνθρωπη αντιμετώπιση. Σύμφωνα με αυτό το σκεπτικό η αυτοκρατορική εντολή εκτελέστηκε

33. Βλ. παραπάνω, σ. 50.

34. Ψελλος, *Χρονογραφία*, 6.122.

35. Ψελλος, *Χρονογραφία*, 6.122.

36. Ψελλος, *Χρονογραφία*, 6.123. Για τις αυτοκρατορικές εγγυήσεις προς πρόσφυγες βλ. Σπ. Τρωιανος, Συμβολὴ εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων παρεχομένων ἐνόρκων ἐγγυήσεων, *Ἐπετηρὶς Κέντρου Ἐρεύνης Ἱστορίας Ἑλληνικοῦ Δικαίου Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν* 12, 1965 [1968], 150 κ.ε.

αμέσως[37]. Επομένως, η επίκληση του ασύλου δεν είχε το προσδοκώμενο από τους ικέτες αποτέλεσμα, αφού εκείνοι υπέστησαν την προβλεπόμενη από τον νόμο ποινή για το έγκλημα της καθοσίωσης, χωρίς να τύχουν μακρόθυμης και φιλάνθρωπης μεταχείρισης και, κυρίως, χωρίς να προηγηθεί δίκη.

Στο σημείο αυτό εξαιρετική σημασία έχει η εξιστόρηση των γεγονότων από τον Μιχαήλ Ατταλειάτη, σύμφωνα με τον οποίο ο Τορνίκιος και ο Βατάτζης, που είχαν ζήτησει άσυλο σε εκκλησία στο Βουλγαρόφυγο, δεν παραδόθηκαν και δεν εξήλθαν οικειοθελώς από τον ναό. Αντίθετα, μάλιστα, *ἐπικαταλαβόντος δὲ τοῦ βασιλικοῦ στρατοπέδου, τῆς ἱερᾶς τραπέζης περιεχόμενοι* (ο Τορνίκιος και ο Βατάτζης) *ἀποσπῶνται βιαίως*. Συνεπώς, οι διατάξεις περί ασύλου παραβιάστηκαν κατάφωρα για μια ακόμη φορά. Στη συνέχεια, η τύχη των δύο ικετών περιγράφεται από τον Ατταλειάτη όπως ακριβώς και από τον Ψελλό, με ιδιαίτερη όμως έμφαση στο ότι εκείνοι όχι μόνο δεν είχαν την ευκαιρία να τύχουν νόμιμης δίκης, αλλά ούτε καν να απολογηθούν για τις πράξεις τους[38].

Η αφήγηση του Σκυλίτζη για το ζήτημα αυτό δεν ενισχύει ούτε τη μαρτυρία του Ψελλού, ούτε εκείνη του Ατταλειάτη, καθώς δεν διευκρινίζει εάν ο Λέων Τορνίκιος και ο Ιωάννης Βατάτζης παραδόθηκαν εκουσίως ή συνελήφθησαν κατά παράβαση των διατάξεων περί ασύλου: *φυγὼν* (ο Τορνίκιος) *μετὰ Ἰωάννου τοῦ Βατάτζη, ὃς δὴ μετ' αὐτὸν ἐν στρατοπέδῳ τῶν ἀποστατῶν ἐτάττετο, ἐπείπερ ἄφυκτα ἦν, ἄν τινι κατέφυγεν ἐκκλησίᾳ, καὶ ἡ ἐπισύστασις τῶν ἀποστατῶν ἐσκεδάσθη. καὶ τούτους μὲν ὁ Ἰασίτης πέμψας κατέσχε καὶ πρὸς βασιλέα πεπεδημένους εἰσάγει, τοῦ δὲ στρατοῦ ἕκαστος εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐπανῆλθε πατρίδα κελεύσει τοῦ βασιλέως. καὶ ὁ μὲν Τορνίκιος καὶ ὁ Βατάτζης ἀποτυφλοῦνται κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Χριστοῦ γεννήσεως (...) καὶ ἡ μὲν ἀποστασία τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος*[39].

Περί τα τέλη Αυγούστου του έτους 1056 η αυτοκράτειρα Θεοδώρα *ἰλεοῦ νοσήματι περιπεσοῦσα*[40] και συναισθανόμενη τον επικείμενο θάνατό της υπέκυψε στις πιέσεις των στενών συνεργατών της και κυρίως του σύγκελλου Λέοντα Παρασπόνδυλου και αναγόρευσε αυτοκράτορα τον Μιχαήλ Ϛ΄ Στρατιωτικό, που βρισκόταν ήδη σε προχωρημένη ηλικία. Την εκλογή αυτή αρνήθηκε να αποδεχτεί ο Θεοδόσιος Μονομάχος, πρώτος εξάδελφος του αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Θ΄ Μονομάχου, ο οποίος, *πυθόμενος τὴν ἀνάρρησιν καὶ δεινοπαθήσας, καὶ μὴ βουλευσάμενος, μηδὲ λογισάμενος*

37. Ψελλος, *Χρονογραφία*, 6.123.
38. Ατταλειατης, *Ἱστορία*, 29-30.
39. Σκυλιτζης, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 442.76-85.
40. Σκυλιτζης, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 480.29-30.

τὴν τοῦ ἔργου δυσχέρειαν καὶ ἀπότευξιν, μηδ' οἷον κύβον μέλλει ἀναρριπτεῖν, αποφάσισε να διεκδικήσει τον θρόνο από τον νεοεκλεγέντα αυτοκράτορα, θεωρώντας πως ως στενός συγγενής του Κωνσταντίνου Θ΄ Μονομάχου είχε κληρονομικό δικαίωμα στον θρόνο[41]. Οι προθέσεις του γνωστοποιήθηκαν αμέσως, καθώς συγκέντρωσε γύρω του μία ολιγάριθμη –και σίγουρα ανεπαρκή για την επίτευξη του στόχου του– ομάδα ενόπλων και εκδήλωσε τη στάση. Για να ενισχύσει μάλιστα τις τάξεις των υποστηρικτών του παραβίασε το Πραιτώριο και το δεσμωτήριο της Χάλκης και βοήθησε τους φυλακισμένους να δραπετεύσουν, με την προσδοκία ότι θα εξασφάλιζε τη συμπαράστασή τους. Ωστόσο, τα σχέδιά του δεν ευοδόθηκαν, γιατί οι δραπέτες δεν προσέτρεξαν στις τάξεις του και μόνον ο αρχικός πυρήνας των δυνάμεών του παρέμενε στο πλευρό του. Έτσι, ο Θεοδόσιος αποφάσισε να κατευθυνθεί προς τη Μεγάλη Εκκλησία και εκεί να ζητήσει την υποστήριξη του πατριάρχη και του κλήρου και να πείσει τον λαό της Βασιλεύουσας να τον αναγορεύσουν αυτοκράτορα. Τόσο, όμως, ο πατριάρχης όσο και ο κλήρος αρνήθηκαν να του παράσχουν τη βοήθειά τους, ενώ όσοι βρίσκονταν ώς εκείνη τη στιγμή στο πλευρό του τον εγκατέλειψαν, φοβούμενοι τις αυτοκρατορικές δυνάμεις που ήδη κατευθύνονταν προς τη Μεγάλη Εκκλησία για να συγκρουστούν μαζί τους. Τότε ο στασιαστής, συναισθανόμενος πως τα σχέδιά του είχαν πλέον καταρρεύσει και φοβούμενος για τη ζωή του και την ασφάλεια του γιού του, επιζήτησε μαζί με αυτόν άσυλο στη Μεγάλη Εκκλησία. Το δίκαιο του ασύλου όμως παραβιάστηκε και ο στασιαστής με τον γιό του αποσπάστηκαν βίαια από τον ναό από απόσπασμα που στάλθηκε στη Μεγάλη Εκκλησία επί τούτου. Ωστόσο, ο Θεοδόσιος απέφυγε τη θανατική καταδίκη –ενδεχομένως επειδή το κίνημά του δεν πρόλαβε να γενικευτεί και να απειλήσει σοβαρά τον αυτοκράτορα και το περιβάλλον που τον είχε αναδείξει– και εξορίστηκε μαζί με τους στενούς του συνεργάτες στην Πέργαμο[42].

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει ένα ακόμη περιστατικό επίκλησης του δικαίου του ασύλου, που σημειώθηκε τον Μάρτιο του 1078 στην Κωνσταντινούπολη. Ενώ ο αυτοκράτορας Μιχαήλ Ζ΄ Δούκας αντιμετώπιζε τα στασιαστικά κινήματα του Νικηφόρου Βρυέννιου και του Νικηφόρου Βοτανειάτη[43], τον οποίον *τὸ θεῖον συνεπινένευκε*

41. Για τη στάση του Θεοδοσίου Μονομάχου βλ. CHEYNET, *Pouvoir et contestations*, 67.

42. ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 480-482. Ο ΖΩΝΑΡΑΣ (*Ἐπιτομὴ Ἱστοριῶν*, 18.1) μαρτυρεί την επίκληση του ασύλου από τον Θεοδόσιο Μονομάχο και τον γιό του στη Μεγάλη Εκκλησία καθώς και τη σύλληψή τους, χωρίς όμως να γίνεται σαφές αν εκείνοι εξήλθαν εκούσια από τον ναό ή αν οι διατάξεις περί ασύλου παραβιάστηκαν από τους διώκτες τους. Διαφαίνεται, όμως, ως πιθανότερη η εκδοχή της παραβίασης του ασύλου.

43. Για τα στασιαστικά κινήματα του Νικηφόρου Βρυέννιου και του Νικηφόρου Βοτανειάτη κατά του Μιχαήλ Ζ΄ Δούκα, βλ. CHEYNET, *Pouvoir et contestations*, 83-85.

διὰ τὴν τούτου ἀρετὴν καὶ χρηστότητα, ἐκεῖσε καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων ὁρμὴ καὶ θέλησις βέβηκεν, ἀπλανεῖς ἐχόντων τοὺς χαρακτῆρας τῆς τοῦ ἀνδρὸς φύσεώς τε καὶ πράξεως[44], στην Κωνσταντινούπολη συνήλθε μυστική αρχιερατική σύνοδος προεδρεύοντος του πατριάρχη Κοσμά, για να συσκεφτεί σχετικά με τις πολιτικές εξελίξεις και τη στάση που θα έπρεπε να τηρήσει η επίσημη Εκκλησία. Κατά τη διάρκεια της μυστικής αυτής σύσκεψης όλοι ενδόμυχα συμφωνούσαν ότι ο Μιχαήλ Ζ΄ έπρεπε να εκθρονιστεί λόγω της τυραννικής του συμπεριφοράς και στη θέση του να αναγορευτεί αυτοκράτορας ο Νικηφόρος Βοτανειάτης[45]. Ωστόσο, από φόβο για τις αντιδράσεις του Μιχαήλ Ζ΄ κανείς δεν τόλμησε να εκθέσει με παρρησία και σαφήνεια τις απόψεις του πλήν του επισκόπου Ικονίου, ο οποίος *τῶν ἄλλων γνώσει διαφέρων καὶ λογιότητι, καὶ τὸ παρησιαστικὸν κεκτημένος ἐκ φύσεως* (...) *καὶ παρὰ τῶν ἄνωθεν ὡς κορωνίδα κεκτημένος τὸ εὐσεβές*[46]. Τη στάση του επισκόπου, όμως, πληροφορήθηκαν ο λογοθέτης και ο αυτοκράτορας και διέταξαν την άμεση σύλληψή του.

Ο επίσκοπος Ικονίου, προβλέποντας τις συνέπειες που θα είχε η σύλληψή του, κατέφυγε στον ναό της Αγίας Σοφίας και ζήτησε άσυλο στο ιερό της προσκολλημένος στην αγία τράπεζα. Οι απεσταλμένοι όμως του βασιλέως *εἴτ' ἐξ ἰδίας ἀσεβείας καὶ θηριωδίας εἴτ' ἐκ παραγγελίας τοῦ πέμψαντος, μηδὲν εὐλαβηθέντες μηδ' ὑποπτήξαντες τὴν ὄντως θεότευκτον σκηνὴν καὶ τῶν οὐρανίων ἀντίτυπον, ἀλλὰ τῷ θυμῷ μεθυσθέντες καὶ βακχικόν τι καὶ ἀρειμάνιον συμφρονήσαντες, ἢ τό γε ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἀφρόνως ἐπινοήσαντες, εἰς αὐτὸ τὸ καὶ ἀγγέλοις αἰδέσιμον φονίως εἰσελαύνουσιν ἱλαστήριον, καὶ τὸν ἀρχιερέα ξιφήρεις ὄντες ἀνάρπαστον ποιησάμενοι τῷ βασιλεῖ παριστῶσιν.* Ο Μιχαήλ Ζ΄, συνειδητοποιώντας παρά την προηγούμενη οργή του τη βαρύτητα της ιεροσυλίας που διαπράχθηκε με την παραβίαση των περί ασύλου διατάξεων και φοβούμενος τη θεία δίκη, όχι μόνο δεν τιμώρησε τον επίσκοπο Ικονίου[47], αλλά ούτε καν του απήγγειλε την κατηγορία της καθοσίωσης για τη στάση του στη μυστική σύσκεψη των αρχιερέων.

---

44. ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗΣ, *Ἱστορία*, 257.

45. Σύμφωνα με τα *Τακτικά* του Λέοντος Σ΄ του Σοφού (*PG* 107, 696C), η μυστική αυτή σύνοδος ενέπιπτε στις διατάξεις τις σχετικές με το έγκλημα της καθοσίωσης.

46. Τη συμμετοχή του επισκόπου Ικονίου στην εκθρόνιση του Μιχαήλ Ζ΄ Δούκα μαρτυρεί και ο ΖΩΝΑΡΑΣ (*Ἐπιτομὴ Ἱστοριῶν*, 18.18), ο οποίος όμως φαίνεται να αγνοεί τη δίωξη του επισκόπου από τον Μιχαήλ Ε΄ και το περιστατικό της παραβίασης του ασύλου, που καταγράφει ο Ψελλός.

47. Για τις προβλεπόμενες ποινές που επιβάλλονταν σε κληρικούς ενόχους του εγκλήματος καθοσίωσης, βλ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑ, *Καθοσίωσις καὶ τυραννίς*, 168, 178-181· για τις σχέσεις μεταξύ εκκλησιαστικής και ποινικής δικαιοδοσίας, βλ. Σπ. ΤΡΩΙΑΝΟΣ, *Ἡ ἐκκλησιαστική δικονομία μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουστινιανοῦ*, Αθήνα 1964, 15-20.

Σύμφωνα με το ισχύον νομικό καθεστώς, που η Εκκλησία είχε κατορθώσει κατά κάποιο τρόπο να επιβάλει στην πολιτική εξουσία, ο επίσκοπος Ικονίου ανήκε στη δικαστική δικαιοδοσία των εκκλησιαστικών δικαστηρίων, για όσο διάστημα διατηρούσε το σχήμα του (εφόσον δηλ. δεν είχε υποπέσει σε αδίκημα που θα είχε ως συνέπεια την καθαίρεσή του). Ο Μιχαήλ Ζ΄, βέβαια, θα μπορούσε, αν πράγματι το επιθυμούσε, να απαγγείλει στον αρχιερέα κατηγορία για έγκλημα καθοσίωσης και να του επιβάλει κάποια από τις προβλεπόμενες για το αδίκημα αυτό ποινές[48]. Η στάση που τήρησε απέναντι στον ικέτη, απαλλάσσοντάς τον από οποιαδήποτε τιμωρία, σε συνδυασμό και με το ότι δεν επέδειξε κανένα ενδιαφέρον για τον καταλογισμό ευθυνών σε όσους είχαν παραβιάσει τις διατάξεις περί ασύλου γεννά εύλογη απορία. Η συμπεριφορά του αυτή επιτρέπει την υπόθεση ότι ίσως ο Μιχαήλ Ζ΄ να είχε συναινέσει στη βίαιη απόσπαση του ικέτη από το ιερό βήμα χωρίς να έχει αντιληφθεί πλήρως τη βαρύτητα της ιερόσυλης πράξης του και κατόπιν, συναισθανόμενος πως η ενέργειά του αυτή θα αμαύρωνε στη συνείδηση των υπηκόων του ακόμη περισσότερο την εικόνα του, να θέλησε να επανορθώσει.

Την παράλειψη του Μιχαήλ Ζ΄ να καταλογίσει ευθύνες για την παραβίαση των περί ασύλου διατάξεων ήρθε να αποκαταστήσει σε σύντομο χρονικό διάστημα η θεία δίκη. Με την οριστική επικράτηση του Νικηφόρου Βοτανειάτη και την ομόφωνη από όλους τους καθεστωτικούς παράγοντες αναγόρευσή του σε αυτοκράτορα, ο εκθρονισμένος πλέον Μιχαήλ Ζ΄ υποχρεώθηκε να καρεί μοναχός και να ασπαστεί τον μοναχικό βίο και, στη συνεχεία, οδηγήθηκε με συνοδία φρουρών στη μονή Στουδίου πάνω σε ευτελές υποζύγιο[49]. Με τον τρόπο αυτόν πέτυχε να μην υποστεί πλήν της διαπόμπευσης καμία τιμωρία ούτε από τον νέο αυτοκράτορα, ούτε και από τους υπηκόους της αυτοκρατορίας, που διάκειντο εχθρικά απέναντί του. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα μάλιστα έλαβε από τον Νικηφόρο Βοτανειάτη τη μεγαλύτερη τιμή που αποδόθηκε κατά την υπερχιλιετή βυζαντινή ιστορία σε εκθρονισμένο αυτοκράτορα: με τη σύμφωνη γνώμη του πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Κοσμά ο έκπτωτος βασιλεύς, ο οποίος είχε ήδη περιβληθεί το μοναχικό σχήμα, έλαβε την επισκοπική χειροτονία ως μητροπολίτης Εφέσου[50].

Αντίθετα, όμως, με ό,τι συνέβη στον Μιχαήλ Ζ΄, δεν είχαν την ίδια αγαθή τύχη ο λογοθέτης του και ο υπεύθυνος της ασφαλείας των ανακτόρων Δαβίδ, ο οποίος με εντολή του λογοθέτη είχε αποσπάσει βίαια τον επίσκοπο Ικονίου από τον ναό της

48. Ατταλειατης, *Ἱστορία*, 258-259.

49. Ατταλειατης, *Ἱστορία*, 270.

50. Ατταλειατης, *Ἱστορία*, 303.

Αγίας Σοφίας. Αυτοί, πάντοτε κατά τον Ατταλειάτη, από αιδώ για την ιεροσυλία που είχαν διαπράξει, δεν κατέφυγαν σε κάποιον ιερό χώρο και δεν επικαλέστηκαν για τον εαυτό τους το δίκαιο του ασύλου, το οποίο είχαν στερήσει από τον επίσκοπο Ικονίου στο παρελθόν, αλλά προσπάθησαν να διαφύγουν. Τότε, όμως, συνελήφθησαν από τον Ρουσέλιο και τιμωρήθηκαν από τη θεία δίκη[51].

Στο σημείο αυτό μπορούμε πλέον να προχωρήσουμε σε μία συγκριτική θεώρηση όσων προηγήθηκαν. Κατά πρώτον, μέγιστο ενδιαφέρον παρουσιάζει η άνοδος της Θεοδώρας και της Ζωής στο αυτοκρατορικό αξίωμα, μολονότι και στις δύο είχε προηγουμένως εφαρμοστεί το μέτρο της αναγκαστικής μοναχικής κουράς και είχαν περιβληθεί το μοναχικό σχήμα. Ως εκ τούτου, σύμφωνα με το νομικό πλαίσιο της αυτοκρατορίας, ήταν αδύνατη η εκλογή τους στον θρόνο. Οι ιδιαίτεροι λόγοι που οδήγησαν στην κατάφωρη παραβίαση του ισχύοντος νομικού πλαισίου και, κυρίως, της πολιτικής παράδοσης της αυτοκρατορίας, συνδέονται με τις συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες. Πιο συγκεκριμένα, το αισχρό ήθος του Μιχαήλ Καλαφάτη και η αγνωμοσύνη του προς την ευεργέτιδα και νόμιμη κάτοχο της βασιλικής εξουσίας[52] Ζωή –παράλληλα βέβαια με τις αυθαιρεσίες και με την αντιλαϊκή του πολιτική– τον κατέστησαν μισητό στο σύνολο των κατοίκων της Βασιλεύουσας και αποτέλεσαν την αιτία της εναντίον του λαϊκής εξέγερσης. Την οργή και την απέχθεια των υπηκόων για τον τύραννο επέτεινε η αρχική σφοδρότατη αντίδρασή του στη στάση που εκδηλώθηκε και απέβη μοιραία για έναν πολύ μεγάλο αριθμό εξεγερμένων. Επιπλέον, πέραν των υπηκόων και της συγκλήτου σίγουρα και η Εκκλησία επιθυμούσε την ανατροπή του Μιχαήλ Ε΄ και συνέβαλε σε αυτό τα μέγιστα.

Ωστόσο, για να επιτευχθεί η ανατροπή του τυράννου, θα έπρεπε να ανέλθει στο αυτοκρατορικό αξίωμα ένα πρόσωπο ευρείας αποδοχής από όλους τους καθεστωτικούς παράγοντες, που θα ήταν όμως και πρόθυμο να ικανοποιήσει τις επιθυμίες τους. Με αυτές τις προϋποθέσεις, το πιο κατάλληλο πρόσωπο ήταν η εκτοπισμένη αυτοκράτειρα Ζωή, η οποία είχε «κληρονομικό» δικαίωμα στον θρόνο και κατά παράβαση όλων των ηθικών κανόνων είχε υποστεί τη σκληρότερη μεταχείριση από τον τύραννο. Όμως, το γεγονός ότι ήταν κρατούμενη του Μιχαήλ Ε΄ οδήγησε τους επικεφαλής της εξέγερσης στη λύση της Θεοδώρας, η οποία είχε επίσης «κληρονομικό» δικαίωμα στον

51. Ατταλειατης, *Ιστορία*, 271-272.

52. Κατά την εξεταζόμενη περίοδο το δυναστικό αίσθημα ήταν ιδιαίτερα έντονο· βλ. σχετικά Αικατερίνη Χριστοφιλοπουλου, *Βυζαντινή Ιστορία* Β/2, Θεσσαλονίκη 1997, 208, 271.

θρόνο και είχε, στο παρελθόν, διεκδικήσει τη συμμετοχή της στην εξουσία[53]. Έτσι, με τη σύμφωνη γνώμη όλων των καθεστωτικών παραγόντων (δήμων, στρατού, συγκλήτου, Εκκλησίας) η Θεοδώρα απεκδύθηκε το μοναχικό σχήμα και αναγορεύτηκε αυτοκράτειρα. Βεβαίως, το ίδιο συνέβη και με τη Ζωή –αυτός άλλωστε ήταν και ο σκοπός της εξέγερσης του 1042–, όταν πλέον ο Μιχαήλ Ε΄ ανατράπηκε και εγκατέλειψε τα ανάκτορα. Επομένως, η μοναχική κουρά ως μέσο αποκλεισμού του κεκαρμένου από το δικαίωμα διεκδίκησης της αυτοκρατορικής εξουσίας, στην πράξη, αποδείχθηκε ανίσχυρη τόσο στην περίπτωση της Θεοδώρας όσο και της Ζωής. Την αναποτελεσματικότητα του μέτρου αυτού, κατά την εξετάζόμενη περίοδο, επιβεβαιώνει και η στάση του Λεόντα Τορνίκιου, ο οποίος διεκδίκησε το αυτοκρατορικό αξίωμα, αφού προηγουμένως απεκδύθηκε το μοναχικό σχήμα που είχε λάβει με εντολή του Κωνσταντίνου Θ΄ Μονομάχου με στόχο τον αποκλεισμό του από το δικαίωμα διεκδίκησης της εξουσίας.

Ανάλογα είναι και τα συμπεράσματα που προκύπτουν σχετικά με την ισχύ των διατάξεων περί ασύλου, όταν επρόκειτο για την ασφάλεια του αυτοκράτορα και για την εδραίωσή του στον θρόνο. Προκαλεί, μάλιστα, έκπληξη το γεγονός ότι και στις τέσσερις περιπτώσεις, που εξετάστηκαν, οι διατάξεις περί ασύλου παραβιάστηκαν κατάφωρα, οι ικέτες αποσπάστηκαν δια της βίας από τους ιερούς χώρους και στη συνέχεια κανείς δεν υπέστη τις προβλεπόμενες για το αδίκημα της ιεροσυλίας ποινές.

Καταλήγοντας, συνάγεται ότι οι παραβιάσεις των διατάξεων περί ασύλου σχετίζονται άμεσα με την αναποτελεσματικότητα του μέτρου της μοναχικής κουράς και του καταναγκαστικού εγκλεισμού σε μονή, ώστε ο έγκλειστος μοναχός να αποκλειστεί δια βίου από το δικαίωμα διεκδίκησης της εξουσίας[54]. Η μόνη λύση δε, που θα εξασφάλιζε το ποθητό αποτέλεσμα στον κάτοχο της ύψιστης αρχής ήταν η τύφλωση του πολιτικού αντιπάλου. Η ποινή αυτή, όμως, δύσκολα θα επιβαλλόταν, εάν εφαρμόζονταν οι διατάξεις περί ασύλου, οπότε και ο ικέτης θα απολάμβανε επιεικούς και φιλάνθρωπης μεταχείρισης. Επομένως, προκύπτει αβίαστα το συμπέρασμα ότι κατά τον 11ο αιώνα,

53. Η Θεοδώρα είχε κατηγορηθεί για άμεση συνέργεια στις συνωμοσίες του Προυσιανού (1028/1029) και του Κωνσταντίνου Διογένους (1029) εναντίον του αυτοκράτορα· βλ. σχετικά ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ, *Σύνοψις Ἱστοριῶν*, 376.82-84, 385.34-37 και 377.98-99 αντίστοιχα. Για τις συνωμοσίες αυτές βλ. CHEYNET, *Pouvoir et contestations*, 41-43. Η ΜΠΟΥΡΔΑΡΑ, *Καθοσίωσις καὶ τυραννίς*, 106-107, εσφαλμένα τοποθετεί χρονικά και τις δύο αυτές συνωμοσίες στο 1031.

54. Η αποδυνάμωση του μέτρου της μοναχικής κουράς και του υποχρεωτικού εγκλεισμού σε μονή προκύπτει από την αναγόρευση της Θεοδώρας και της Ζωής σε αυτοκράτειρες και από τον φόβο της Θεοδώρας και των υποστηρικτών της για πιθανή επάνοδο του Μιχαήλ Ε΄ στον θρόνο λόγω της αδυναμίας που του είχε η Ζωή, μολονότι εκείνος είχε ασπαστεί επισήμως τον μοναχικό βίο, αλλά και από τη στάση του Λεόντα Τορνίκιου.

αιώνα κρίσης για την αυτοκρατορία, το δίκαιο του ασύλου —κοσμικό και κανονικό— παραβιάστηκε κατάφωρα οσάκις κρίθηκε απαραίτητο για την προάσπιση των συμφερόντων του αυτοκράτορα και την εδραίωσή του στο ύψιστο αξίωμα.